

חוזה חסר-תקדים גאלץ משתכנים לוויחוד על משכחה

אסור להוליד ילדים!

משה דיאמנט וחברתו שושנה רצו להתחתן. היא היתה בת 22, הוא מבוגר ממנה בשנתיים. אולם על דרכם ניצב המכשול הגדול: אין דירה, גם להוריהם לא היו אלפי הלירות הדרושות לסילוק המכשול. על כן, כאשר קראו השניים מודעה באחד העתונים, שהציעה להשכרה בתנאים נוחים דירות בנות חדר אחד, נאה להם הברז כמתנת-נישואים מן השמיים. המודעה היתה של חברת השיכון דירות-עם, מיסודה של רסקו. אשר בנתה בית גדול בשכונת רמת-שאל, בקצה הכרמל הצרפתי. הבית זה לכינוי בית החנויות, על שום החנויות התופסות את קומתו המהחוננה. שתי הקומות העליונות מחולקות ל-26 דירות זעירות, של חדר אחד ושירותים, המחוברות במסדרון ארוך. דירות אלה עמדו להשכרה, ללא דמי מפתח, בשכר חודשי של 47 עד 57 ל"י.

משה ושושנה השלישו 400 ל"י כערבון בידי פקיד החברה, התמו על שטרות שכר-הדירה, ובשמימה שמותיהם בתחתית החוזה שהוגש להם לחתימה. היו בו, בחוזה זה, סעיפים שקבעו כי המשתכנים מסכימים לחתור מראש על זכויותיהם לפי חוק הגנת הדירה, כי החברה רשאית להפקיע את כספי הפקדון, כי הדיירים חייבים לשלם ללא עירעור כל הוצאת-תיקון שיעשה עלידי החברה, אך למי איכפת סעיפים יבשים, כשהוא צעיר ורוצה להתחתן?

שעסקו בהפקת מים ובגז-עולם. אולם כמו סולל-בונה, שהוקם לשם סלילת כבישים ובנין בתים, הפכה גם מקורות למעצמה אימפריאליסטית, שחזרה לאלף ואחד שחכים אחרים. הנספך הפך להיות העיקרית, ובחיות זו התגשו דגיהמלך.

מיקוח במקום קירוח. חברת מצדה בנויה על הסכם של סיפסופיפטי, חלוקה שהיה של ההשפעה בין המנהל מטעם מקור רות לבין המנהל מטעם סולל-בונה. אולם יחסיה הכוחות לא התאימו לסידור זה: מקור רות מחזיקה ב-40% של המניות לעומת 20% של סולל-בונה. השאר נמצא בידי גורמים צדדיים, שהצטרפו לאחר המהפכה: חברת אפסל (20%) הצטרפה למחנה מקורות. מן אחר שהיא זיקקה לחסדי השרים הכלכליים. קבוצת מימאי של יקותיאל פדרמן ושותפיו הפרטיים (10%) עברה למחנה סולל-בונה. שאר 10% המניות נמצאות בידי בעלי מניות ברחוב, שהשפעתם אפסית.

כדי לתת לאנשיה שלטון-יחיד, תבעה מקורות לבטל את ההסכם הקיים וליצור הנהלה לפי מפתח ההשקעות. במקרה זה היה נבחר אלוף ברנע, איש מקורות, כמנהל כללי.

אולם סולל-בונה גילה התנגדות עקשנית. המיוזג יתכן רק, כך קבע הלל דן, אם יוכנסו לחברה גורמים נוספים העוסקים ב-נפט. המועמדים: חברת נפטא וחברת יהודה, שבשיתוף יש חלק לסולל-בונה, ואין פמט חלק למקורות. במקרה זה היתה מקורות נשארת במיעוט.

איש אינו יודע כרגע מי מבין הלוחמים ינצח. אולם כבר ברור מי הפסיד: מדינת ישראל ומשקיעיה-ההון, שכספם טובע במערכת הקרב.

משטרה

הדודג'ים מתכוסים

המישה דודג'ים אפורים חדשים חנו ב-שבע שבועות ליד בנין המטה הארצי בתל-אביב. בעלי הדודג'ים, המטה מפקדי מחוזות וזו המשטרה, היו מסובים אותה שעה סביב שולחנו של המפקח הכללי, הקשיבו יחד עם שלושת סגניו להוראותיו התקופיות: "עליכם למנוע בכל מחיר את התפטרות הקצינים במחוזותיכם."

את מפקדי המחוזות כינס סגן בוקה ה-אחרונה לפני השעה השתיים-עשרה. מירון שלום ומחפה הניעו לשולחנו מכתבי התי-פטרות של ששה קצינים גבוהים בתפקידי מפתח חשובים: ע.מ.מ. יהודה ארבל, קצין התפקידים המיוחדים מחוז ירושלים; ע.מ.מ. ישראל אילון, ראש הענף הכלכלי בירושלים; מפקד-ראשון יצחק אפרת, סגן ראש הלשכה הפלילית בנפת-הבירה; סגן מפקח מחוזי שלמה ביטר, מפקד כשטר הנמל בחיפה; ע.מ.מ. מרדכי רון, מפקד ספינות משטרת-החופים בחיפה; וע.מ.מ. ארי יהוה רייטרמן, מדרך בקורס הקצינים ב-שטרם.

ההתפטרות הסיטונית היתה מכה קשה ל-משטרת ישראל. זמן רב יעבור עד שקצין גיבש חדשים יתפשו כראוי את מקומם של הקצינים המוכשרים שהתפטרו, ימלאו את תפקידיהם באותה דייקנות, אך סרה, שגל ההתפטרות החדש חותר עוד יותר תחת כסאו ומשרתו, נשאר חסר-אונים. כל מאמציו להחזיר את השיות התועות לעדרו עלו בתוהו.

אני מתפטר כי בחוף, מחוף למשטרה, אקבל משכורת כפולה ויהיה לי מעמד מ-כובד. לשרת בחיל שמפקדו הוכרז כשקרן והוא אינו מתפטר, לסבול בויונות אין-סוף, לראות מנינים והעלאת בדרגה רק בזכות הפרוסקטייה ולעבוד בלי תקציב וציוד כש-דודג' חדש חונה במגרש-החניה ממול — זה מעל לכוחי, הסביר השבוע אחד המת-פטרים את סיבת התפטרותו, באוזני קציני משטרה שעדיין לא התפטרו.

כל ישראל

רוצים כסף מזומן

הויכוח על החצמדה התפשט גם לענף הצאן, כאשר הצדדים כמה ממגדלי הצאן בקיבוצים את מכירת צאנם למשקחים פרטיים, בכך שאין תנובה משלמת להם כסף מזומן הדרוש להם. מוכרי הארגונים איי-מו לגוקט בצעדים חריפים נגד מפירי ה-משמעת החלוצית. . . . **מסי הקולנוע** — נגבים עלידי הממשלה והרשויות המקומיות יוקטנו. עקב דרישת בעלי בתי-הקולנוע יורד שיעור המס על הכרטיסים הוולים והבינו-ניים. ההורדה שתסכם כ-750 אלף ל"י, והיא חייבת לכניס בעלי בתי-הקולנוע. . . . **מסי עדה הרדצה** לזכות בהמלצת מחלקת ה-

★★★ המל יודעים עד הכר

לפני שבועה חודשים עבר הווג לגור בדירתו החדשה. שושנה היתה מאושרת: לראשונה בחייה היו לה אר-בעה קירות משלה. במהרה התרגלה לכל מגבלותיה של הדירה הקטנה, למדה ל-נוע במטבח הזעיר מבלי להיחבל ב-קירות, לא היה איכפת לה כי בית-השימוש והמקלחת הם בגודל שני מט-רים מרובעים בלבד.

האווירה בשיכון אמנם הזכירה בית-מלון רוחש, והקירות הדקים העבירו את הנעשה בחדרים לאורך המסדרון כולו. כל השכנים ידעו בדיוק מה אמר בעל לאשתו בשעת המריבה האחרונה, כמה הפסיד השכן מן הקומה העליונה במשחק הקלפים בלילה-השבת, ואילו באווה קטע נסדק תקליט לה טראביאטה של הסטודנט חובב-המוסיקה, הגר בקצה האגף.

אך לבני הווג דיאמנט כל אלה לא הפריעו. בערבים ישבו השניים ליד החלון, נהנו מנוף הים. בשעתו, כאשר חתמו על חוזה-השכירות, שאלו את הפקיד מדוע עליהם לשלם עשר לירות יותר מן השכן, שדירתו דומה בדיוק לשלהם. הפקיד השיב: "הוא רואה את הכרמל דרך החלון, ואתם רואים את הים. הנוף שלכם שהיה עשר לירות יותר לחודש."

★★★

סעיף קטן בעמוד השני

לפני כמה חודשים קרה המקרה — הרופא אישר לשושנה שהיא עומדת להיות לאם. שושנה שמחה בכל לבה. היא קיבלה את הריונה כמאורע מרומם, מיהרה לבשר את בשורתה לכמה משכניה. "סוף-סוף לא גנבתי את זה", הסבירה בחיוך גאה. השמועה עברה מפה לאוזן, וכחרת הדבורים האנושית החלה כולה לדון בנושא. ואז נפלה הפצצה המדהימה: "אבל זה מנוגד לחוזה!" הודיע אחד השכנים לשושנה.

שושנה מיהרה לעיין במסמך. השכן צדק — בסעיף קטן, בעמוד השני של חוזה-השכירות, היה כתוב: "השוכר מאשר שהובא לידועותו שהדירות מיועדות לרחקים או לזוגות ללא ילדים בלבד." והיא ובעלה חתמו על זה.

הפקיד שאליו ניגשה, כדי לברר את מצבה החוקי, היה

תזכיר

ריגול, חבלה או טימטום?

שלושים המליונים שבזבזו במפעל

האם לעתיד

שושנה דיאמנט, הנמצאת בהריון מזה כמה חודשים, מביטה מבעד לחונה בשיכון דירות-עם בכרמל הצרפתי. החברה בעלת השיכון אינה מסכימה שבביתה יגורו ילדים, לכן תיאלץ שושנה לעזוב.

כתב העולם הזה בבנין, גילה עוד שלוש דירות הרות. אחת מהן, בידעה מה הגזירה הצפויה לה אם יודע מצבה ברבים, הסתגרה בחדרה, וכמעט ולא נראתה מחוצה לו. "אני לא אעשה הלה מלאכותיות בשביל רסקו". הכריזה. שתי הנשים הנוספות הצליחו עד כה להסתיר את הריונן אפילו מעיני השכנים הכל-יודעים.

★★★

"לא נזרוק אשה הרה!"

אין ספק שהחרדים הצרים וחררי-הנהויות הקטנים אינם מקום אידיאלי לגידול ילדים. אולם מן ההכרה במגבלותיה של הדירה, ועד לסעיף חסר-התקדים בארץ, ישנו עדיין מרחק גדול.

כאשר נשאלו פקידו חברת רסקו בתל-אביב, מה דעתם על העניין כולו, לא הסתירו את הסכמתם לסעיף המזוה. אולם הם הודו כי היה צורך להזהיר את הדיירים במפורש על קיומו עוד לפני חתימת החוזה. הבטיח איש רסקו יעקב המבורג לכתב העולם הזה: "אנחנו לא נהגה באכזריות, ולא נשלח אשה הרה לרחוב. אבל איש לא יוכל להכריח אותנו לחדש אתה את החוזה כעבור שנה. עד אז, תוכל להישאר בדירה."

האשלב בים המלח שימשו נושא לחקירתו הגדולה והמסופפת של העולם הזה (980) "ריגול, חבלה או טמטום?" השבוע פורסמו ברבים מסקנותיו של מבקר המדינה, החוזר רות כמעט סעיף בסעיף על מסקנותיו של העולם הזה. . . . **הקבלן החיפאי** יצחק פרישמן חזר לעסקו בישראל. אחרי שעזב את המדינה בחפזון, יצב פרסום גילוי העולם הזה (1009) על יצקו המסופקים בתורכיה, טייל פרישמן באירופה, ארצות-הברית ואמריקה הדרומית, לא חזר לתורכיה למלא את התחביבותיו שם. השבוע איים פרישמן במכתב בהארץ, שכתבו פרסם פר-

טים בודדים על תעלוליו בתורכיה, כי יגישה "תביעה משפטית גדולה נגד מפיצי הדיבות נגדי". . . . **המרגל הסורי** יצחק יעקב (אוליבר מקליין) וייס, שהואשם בתיכנון מסירת סודות צבאיים לסוריה, ושאת סיפורו האישי המפורט פירסם לראשונה בעולם הזה (1026) נמצא השבוע ככלתי-שפוי ב-דעתו, נשלח לאישפוז במוסד סגור, בפקודת נשיא בית-המשפט המחוזי בירושלים. . . . **על התפטרותו** הקרובה של ח"כ מפא"י אהרון רמז מסר מדור תצפית לפני שלושה שבועות (העולם הזה 1047). השבוע הודיע רמז רשמית על כהנתו להתפטר.